fertje van zijn oesterschelpen, geen haar van zijn dierenvachten, dat niet afzonderlijk schijnt aangegeven en behandeld. Terwijl bij zijne vakgenooten de dierenhuiden er vaak mas-sief en pappig uitzien wordt bij Snijders alles met lucht en licht doorspeeld; men ziet op den rug der honden de haarpijlen rijzen en trillen; men ziet op het lijf der herten de stroomingen der vacht loopcn; zijn ruige ever-zwijnskoppen zijn meesterstukken van juiste opmerking en meesterlijke weergeving der afzonderlijkheden zonder in gepeuter te ver-vallen.

De vogels, wij bemerkten het reeds, had-den de grootste aantrekkelijkheid voor hem; hij bewees het eens te meer in het laatste stuk, dat wij te vermelden hebben in de Ermitage en dat wij hierbij afbeelden, het zoogenaamde F^7OTf<?«r<?/•/• (Nr 1324). Daar zijn zij allen vergaderd op eenige boomtakken, de leden van het kwakende, snaterende, gierende, piepende, schuifelende, zingende koor; een kleine kerkuil heeft het muziekblad voor zich liggen en heft den poot op om de maat te slaan; al de andere geven klep wat zij kunnen. Wat dit voor een har-monie moet zijn! Johnson zou bij het hooren zeker niet meer beweerd hebben, dat de muziek het minst onaangename aller geruch-ten is; maar voor het oog alweer is de ver-gadering allerplezierigst. Met lichte hand en vaste toets zijn de honderdvoudige kleuren en tinten der bontgevederde schaar weerge-geven; alles beweegt en handelt op zijn manier; het is een der beste bewijzen, dat Snijders als volgeling van
zijne dieren brengt,
roert en zwaait het heele lijf, maar elk deeltje van dit lijf rept zich; vleugels en staart ontvouwen zich, de pluimen schudden en rijzen; er is trilling, opgewondenheid, aandrift overal, en bij ieder in het bijzonder wordt
de lust zich te doen gelden en de andere te overschreeuwen op verschillende wijze uit-gedrukt.

Rubens leven in
Niet alleen elk zanger

H

ET EENDJE.
DOOR Til. THIJSSEN. t

1 1 1

I.

Dicht bij het deftige stuk van eene lange Amsterdamsche gracht wonen kalme burger-luitjes in een leuk buurtje bij elkaar.
Er staan lage huisjes met houten trap-stoepjes en banken, waar bij mooien Zomer-avond nog stillevende oude mannetjes lange pijpen komen rooken.
Boven in de huisjes wonen enkel bedaarde gezinnetjes: ambachtsmenschen, die er 's avonds na 't werk tevreden de glimmende deurtjes door gaan, en de witgeschuurde trapjes be-stijgen; kleermakers, die er, met heel oude broeken aan, en sloffen aan de magere, vouw-bare beenen, voor 't raam stijf-lakensche kleeren zitten te verstellen en keeren; bakers, met fatsoenlijke dochters, die op eene machine naaien, groote stukken wit goed; en juffrou-wen met een nachtschei aan haar deur. Onder in de huisjes, in de hokkige kelder-woninkjes, daar wonen de meer rumoerigen van geest; en soms, héél soms, bedreigen die de fatsoenlijke stilte.

l)c zomer-zondag daar, typeert het buurtje. Dan komen tegen kerktijd uit de nette huisjes de bewoners in het zwart, een klein beetje houterig gekleed, met dikke kerk-boeken, veel met gouden sloten. Vredig stappen ze weg, en groeten alle buren, en zeggen even wat van 't mooie weer.
In de kelder-stoepjes zitten rookend, in heldere overhemden, mannen eene krant te

413